

Pocałunki Boga

Wpisany przez TOMASZ32-VAD

czwartek, 24 marca 2016 11:00 - Poprawiony piątek, 25 marca 2016 20:47

ŚWIĘTE TRIDUUM PASCHALNE

Msza Wieczery Pańskiej

CZYTANIA: Wj 12, 1-8. 11-14 ; Ps 116B (115), 12-13. 15-16bc. 17-18 ; 1 Kor 11, 23-26 ; J 13, 1-15

Pocałunki Boga

Wpisany przez TOMASZ32-VAD

czwartek, 24 marca 2016 11:00 - Poprawiony piątek, 25 marca 2016 20:47

Siostry i bracia!

Wielki Bóg na niebiosach postanowił przyjąć ludzką naturę i stać się człowiekiem. Czyni to z miłości, by być bliżej ludzi, by tego człowieka, którego stworzył odkupić teraz z jego grzechów.

Było to jednak mało dla Boga. Dlatego Bóg wstaje od wieczerzy i zdejmuje szaty, i przepasuje się ręcznikiem.

Było to jednak mało, więc Bóg klęka wobec swoich uczniów i umywa im nogi. Czyni to, co w domu czynił ostatni z niewolników.

Wielki Bóg, który klęka przed człowiekiem, także przed Judaszem, chce być także nauczycielem. Dlatego mówi: „Czy rozumiecie, co wam uczyniłem? Wy Mnie nazywacie Nauczycielem i Panem i dobrze mówicie, bo nim jestem. Jeżeli więc Ja, Pan i Nauczyciel, umyłem wam nogi, to i wyście powinni sobie nawzajem umywać nogi. Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem.” (J13,12b-15)

To co uczynił Jezus ma oczywiście wymiar symboliczny. Nie chodzi tu o nogi, miednicę i wodę. Chodzi o miłość. Jezus pokazuje jak bardzo nas kocha i nas wzywa do takiej miłości. Wprost o tym mówi święty Jan w swoim liście: „Po tym poznaliśmy miłość, że On oddał za nas życie swoje. My także winniśmy oddać życie za braci.” (1J 3,16)

Wielki Czwartek jest dniem ustanowienia Eucharystii. Zechciejmy dziś spojrzeć na Eucharystię jak na tajemnicę miłości.

Wydana w tym roku, 22 lutego, posynodalna Adhortacja Benedykta XVI poświęcona została Eucharystii. Nosi ona znamienity tytuł: „Sacramentum Caritatis”, czyli „Sakrament Miłości”.

Papież zaczyna swój dokument od następujących słów:

>>Sakrament miłości, Najświętsza Eucharystia jest darem, jaki Jezus Chrystus czyni z samego siebie, objawiając nam nieskończoną miłość Boga wobec każdego człowieka. W tym przedziwnym sakramencie objawia się miłość największa, ta, która przynagla, by „życie swoje oddać za przyjaciół swoich” (J 15, 13). Istotnie, Jezus „do końca ich umiłował” (J 13, 1). Tymi słowami zapowiada Ewangelista Jego gest nieskończonej pokory: zanim umarł na krzyżu za nas, przepasawszy się prześcieradłem, umył uczniom nogi. Tak też, w sakramencie Eucharystii Jezus nadal miłuje nas „aż do końca”, aż po dar ze swego ciała i swojej krwi. Jakież zdziwienie musiało napełnić serca Apostołów wobec czynów i słów Pana podczas tej Wieczerzy! Jakież zachwyt winna wzbudzić w naszym sercu tajemnica Eucharystii! ”Gdy z moźnym do stołu usiądziesz, pilnie uważaj, co położono przed tobą, a wyciągając swoją rękę wiedz, że i ty musisz to samo przygotować”. Cóż jest stołem moźnego, jeśli nie ten stół, skąd bierzemy Ciało i Krew Chrystusa, który oddał za nas swoje życie? A co znaczy zasiadać przy tym stole, jeśli nie przystępować doń z pokorą? Co oznacza uważać pilnie na potrawy, które kładą przed tobą, jeśli nie to, żeby godnie myśleć o tak wielkiej łasce? I cóż wreszcie znaczy wyciągać rękę i wiedzieć, że masz przygotować takie same potrawy, jeśli nie to (...) że Chrystus oddał za nas swoje życie, a więc że i my winniemy oddać nasze życie za braci? Mówi bowiem św. Piotr Apostoł: „Chrystus cierpiał za nas, zostawiając nam przykład, abyśmy wstępowali w Jego ślady”. To oznacza przygotować takie same potrawy.